

El Moianès homenatja Josep Ruaix

MÀRIAM SERRÀ

El propassat 18 de desembre l'Associació Cultural Modilianum presentava en els municipis de Calders i Moià el número 33 (segon semestre, any 2005) de la seva revista, *Modilianum*, especialitzada en estudis del Moianès, amb el subtítol de «Miscel·lània en honor de Josep Ruaix i Vinyet», en ocasió d'haver-se esdevingut, l'agost del 2005, el seixanta-cinquè aniversari del conegut lingüista, fill de Moià i resident en aquesta vila.

El contingut de la publicació, que en realitat és un volum de 192 pàgines, consisteix, després de l'editorial, signat pel director, Jaume Clarà, en els següents treballs: «Josep Ruaix, eclesiàstic, gramàtic i escriptor: biografia i biblio-

grafia», per Carles Riera; «Josep Ruaix i Vinyet: aplec fotogràfic», per Manel Alsina; «Al cap de cinquanta anys», per Valentí Miserachs; «Ruaix: etimologia d'un cognom de Moià», per Joan Ferrer; «Els noms de relleu del Moianès», per Carles Domingo; seguits de cinc articles sobre temes històrics, literaris o artístics del Moianès. La miscel·lània acaba amb les habituals seccions «Crònica» i «Llibres». Recordem que *Modilianum* es pot adquirir al Museu-Arxiu de Moià (c/ Rafel Casanova, 8, 08180 Moià) o trucant al telèfon 93 830 01 43.

Tant l'acte de presentació tingut al migdia (a Calders) com el tingut a la tarda (a Moià), els quals comptaren amb la presència sia de gent de la comarca sia de persones vingudes de més lluny, tenien el suport dels respectius ajuntaments. En el segon, l'alcalde de Moià i president del Consorci del Moianès, Josep Montràs, iniciava el seu parlament citant Eduard Castellet –conegut barceloní (president de la Fundació Miró) vinculat a Moià– dins un monogràfic de la revista *Descobrir Catalunya* dedicat a la comarca moianesenca, el qual afirmava que «el primer que s'ha de fer al Moianès és anar a parlar amb el lingüista Josep Ruaix», i, després de remarcar que tenia «la convicció personal que Catalunya no ha reconegut els mèrits d'aquest home», conclouia assegurant que «si

avança Moià, també construïm aquesta Catalunya per la qual ha lluitat tan desparatament el nostre Josep Ruaix».

Montràs no exagerava en les seves asseveracions, perquè Ruaix mateix, en el discurs que pronuncià, declarava haver procurat guiar-se sempre per una triple fidelitat: «1) En primer lloc, fidelitat a la meua llengua, que en la meua infantesa, adolescència i primera joventut jo veia injustament tractada. [...] 2) En segon lloc, fidelitat a la meua pàtria [...]. 3) En tercer lloc, fidelitat a la meua comunitat religiosa [...]. Crec, doncs, sincerament i dins la meua poquesa, que he procurat ser fidel a aquesta tríada [...]» Josep Ruaix, però, també feia palesa la seva preocupació «per la salut social del català, que, malgrat haver superat aquelles injustícies flagrants de després de la guerra civil, no acaba de sortir-se'n amb la normalització, [...] i patim el fenomen de la globalització, que afavoreix les grans llengües i penalitza les petites [...]; pels embats que sofreix el nostre país [...]; per la pèrdua de la fesomia pròpia en l'aspecte lingüístic [...], en els costums, en les tradicions [...]». Malgrat tot, el punt final del discurs, brodat amb la composició poètica *Semijubilació*, de collita pròpia, deixava ben clara la seva actitud: «No em puc rendir. Doncs endavant!»

Doncs endavant, Ruaix!◆

